

red
Banana

happy

ดาวเกี้ยวเดือน

ภาคพิเศษ

โรแมนติก

ดาวเกี่ยวเดือน ภาคพิเศษ

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-036-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2556

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวีญา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

ดาวเกี่ยวเดือน ภาคพิเศษ เป็นเรื่องราวหลังจากที่ประกายดาวได้แต่งงานกับหม่อมราชวงศ์จันทรภาณุแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมลดความเขี้ยวเจ้าแผนการ โดยคราวนี้ถึงขนาดเกณฑ์คุณสามีและบรรดาป้า ๆ มาร่วมวางแผนจับคู่ให้ลูกชายสุดที่รัก ที่ดูเหมือนว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น เพราะได้เค้าความหล่อ เนียบ และมารยาทงามมาจากพ่อ ได้ความเจ้าเล่ห์และอารมณ์ดีมาจากแม่

งานนี้ “หม่อมหลวงจันทรภานต์” จะสามารถรอดพ้นแผนคลุมถุงชนของประกายดาวผู้เป็นแม่ได้หรือไม่ ติดตามได้ในเล่มค่ะ

กองบรรณาธิการ
พฤษภาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นมาได้จากการที่ได้รับรางวัลชนะเลิศประจำเดือนกรกฎาคมในโครงการรอยส์ ท็อป ไรท์เตอร์ อวอร์ด ของเว็บเด็กดี ทางเว็บจึงให้ผู้ที่ชนะเลิศแต่ละเดือนเขียนตอนพิเศษสั้น ๆ ขึ้นมา บวกกับความต้องการของผู้อ่านหลายท่านที่อยากทราบเรื่องราวหลังจากที่ประกายดาวแต่งงานไปกับหม่อมราชวงศ์จันทรภาณุแล้ว จึงเป็นเหตุให้รวมแพงแต่งดาวเกี่ยวเดือน ภาคพิเศษ เพิ่มเติม

แต่ด้วยความที่คนเขียนไม่ชอบความจำเจ จึงจัดแจงเพิ่มตัวละครเพิ่มตัวนางเอกและพระเอกขึ้นมาอีกคู่ ซึ่งก็ไม่ได้เป็นคนอื่นคนไกล ตัวพระเอกก็คือลูกชายสุดเลิฟของประกายดาวนั่นเอง เรียกว่าเป็นภาคลูกก็ได้ค่ะ

ความเฮฮาเป็นพล็อตหลักที่รวมแพงคิดเอาไว้ในงานเขียนครั้งนี้ โดยไม่ได้คิดว่าจะแต่งให้ยาว แต่เมื่อเวลาผ่านไปเรื่องราวกลับมีมาให้เขียนเรื่อย ๆ ตามคำเรียกร้องของผู้อ่านที่ยังอยากอ่าน สุดท้ายจากตอนพิเศษสั้น ๆ ก็กลายเป็นภาคพิเศษที่มีเรื่องราวเข้ามามากมาย

ขอขอบคุณผู้อ่านทางอินเทอร์เน็ตทุกท่านมาก ๆ นะคะ เพราะกว่าที่เรื่องนี้จะจบผู้เขียนก็เจ็บไข้ได้ป่วยกะทันหันจนต้องหยุดเขียนไปเป็นเดือน ๆ แต่ทุกคนก็ยังรอคอยและให้กำลังใจกันอย่างน่ารัก

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะชื่นชอบกับงานเขียนที่เป็นแนวคอมเมดี้เรื่องนี้ นะคะ

Banana

รวมแพง

“ป้านาถ ขอกะเพราหมูกรอบไข่ดาวไม่สุกจานหนึ่ง เอาแบบชูเปอร์ ๆ เลยนะป้า” ดาริกาสั่งข้าวก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกหน้าเพิงขายข้าว พร้อมกับหยิบหนังสือพิมพ์ที่วางไว้ให้อ่านฟรีภายในร้านมาเปิดอ่าน ร้านขายอาหารตามสั่งแห่งนี้อยู่ติดกับหอพักที่หญิงสาวเข้ามาเกือบสี่ปี กิจวัตรประจำวันในตอนเย็นคือการมาสั่งข้าวที่ร้านนี้ หรือไม่ก็เดินไปปากตรอกที่ห่างออกไปไม่ถึงห้าสิบบเมตรเพื่อกินก๋วยเตี๋ยวในยามที่เบื่อข้าว

ทุกสามวันแรกที่เงินเดือนออกดาริกามักจะสั่งน้ำอัดลมมาเป็นรางวัลให้กับตัวเอง ความเย็นซ่าหวานชื่นใจทำให้อารมณ์ดีขึ้นได้ไม่ยาก หอพักแห่งนี้ตั้งอยู่ในตรอกเล็ก ๆ ของซอยใหญ่ที่ค่อนข้างลึก ดังนั้นราคาเช่าจึงไม่แพงนัก ห้องขนาดสี่คูณหกเมตร รวมห้องน้ำที่อยู่บริเวณระเบียงก็กว้างขวางพอใช้ พัดลมและเฟอร์นิเจอร์ในตัวทำให้การย้ายเป็นไปอย่างง่ายดาย เพียงมีเสื้อผ้าก็เข้าอยู่ได้เลยซื้อเพิ่มเพียงของใช้จำเป็นไม่กี่อย่างเท่านั้น

“น้ำอัดลมด้วยหรือเปล่า วันนี้เงินเดือนออกนี่” ป้านาถถามอย่างรู้ใจ ก็ได้รับการพยักหน้าจากอีกฝ่ายที่ยังคงก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์ในมือ ก่อนที่มือเรียวจะขยับกรอบแว่นให้เข้าที่โดยอัตโนมัติ ดวงตาโตที่อยู่ภายใต้

แว่นสายตาคะพริบถี่เมื่ออ่านมาถึงหน้าสังคม ที่กล่าวถึงผู้คนในงานอีเวนต์
เปิดตัวสินค้างานหนึ่งที่เธอมีส่วนในการช่วยประสานงานด้วย

“ให้มันได้อย่างนี้สิ ได้รับคำชมอีกแล้ว”

ข้าวสวยร้อน ๆ ที่ราดหน้าด้วยกับข้าวและไข่ดาวควั่นล่อยกรุ่นถูก
ยื่นมาวางตรงหน้า ทำให้หญิงสาวพับปิดหนังสือพิมพ์ลงวางบนโต๊ะและ
ยิ้มกริ่มอย่างพอกพอใจที่อาหารมาเร็วและเยอะแบบซูเปอร์สมใจ

“ขอบคุณค่ะป้า สวยใจดีมีเวลาให้จริง ๆ เลย” ป้านาถส่งยิ้มให้ดาริกา
ที่พูดจาขอบอกขอบใจแถมหยอกเย้าทุกครั้งที่น่างหยิบยื่นอะไรให้แม้ว่า
สิ่งนั้นจะเป็นข้าวของที่หญิงสาวผู้ซื้อหาด้วยเงินของตัวเองก็ตาม ดังนั้น
จึงช่วยไม่ได้ที่กับข้าวในงานของดาริกาจึงค่อนข้างมีปริมาณมากกว่าคน
อื่น ๆ ที่ป้านาถเคยขายให้

เวลาเกือบสี่ปีที่ผ่านมา ดาริกาก็ยังคงความเป็นดาริกาเหมือนเดิม
หญิงสาวเป็นคนยิ้มง่าย พูดจาเป็นกันเองและค่อนข้างร่าเริงจนถึงขั้นลั่น
วันหยุดสุดสัปดาห์หลังสิ้นเดือนก็จะหายหน้าหายตาไปสองวัน นอกจาก
นั้นก็ดำเนินชีวิตตามปกติแทบไม่เคยเปลี่ยนแม้แต่เรื่องอาหารการกิน
จากเสื้อผ้าที่ทุกคนต่างก็มองเห็นว่าเป็นเพียงเสื้อยืดกางเกงสามส่วนจาก
ตลาดนัดใกล้ที่พัก แต่เมื่อเธออยู่ในชุดและเครื่องประดับที่แต่งตัวไปทำงาน
กลับเป็นของแบรนด์เนมเสียส่วนใหญ่ ประกอบกับความประหยัดเรื่องการ
กินอยู่ทำให้เดาได้ยากว่าฐานะหญิงสาวเป็นเช่นไร

“เหนื่อยไหมวันนี้ พรุ่งนี้จะกลับบ้านหรือเปล่า” การหายหน้าไป
สองวันทุกวันหยุดสุดสัปดาห์หลังเงินเดือนออกนั้นทำให้ป้านาถเข้าใจว่า
ดาริกาคงกลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่

“กลับสิคะป้า” ตอบเพียงเท่านั้นหญิงสาวก็ก้มหน้าก้มตาตักข้าว
เข้าปาก หลังกินข้าวเสร็จแล้วจึงแวะไปซื้อผงซักฟอกที่ใกล้จะหมดแล้ว

ติดมือขึ้นไปบนห้องด้วย

หอพักที่ดาร์กาเช่าอยู่นี้มีเพียงห้าชั้นแต่แต่ละชั้นมีห้องพักรับห้อง โดยตั้งอยู่สองข้างของทางเดินตรงกลางที่ปูด้วยกระเบื้องแผ่นใหญ่สีชมพูอ่อน คนดูแลหอพักจะขึ้นมากวาดและถูทุกเช้าจึงสะอาดและค่อนข้างจะสงบเงียบเพราะห่างจากถนนใหญ่เกือบ 300 เมตร หญิงสาวพักอยู่ชั้นสาม โดยห้องของเธอตั้งอยู่ฝั่งที่ติดกับถนนหน้าหอ ซึ่งไม่มีตึกบังจึงสามารถรับลมได้อย่างเต็มที่พอ ๆ กับที่รับแดดได้อย่างเต็มที่เช่นกัน แม้ว่าด้านล่างหอพักจะมีเครื่องซักผ้าแบบหยอดเหรียญแต่ดาร์กาก็ไม่เคยใช้บริการแม้แต่ครั้งเดียว ด้วยความที่เสียดายเงิน อาศัยซักผ้าด้วยมือสะบัดตาก รับลมรับแดดก็แห้งทันใจ

ภายในห้องพักทาสีชมพูอ่อนรับกับพื้นกระเบื้องเป็นมันวาวสีชมพูเช่นกัน เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นไม้อัดสีน้ำตาลเข้มและยังดูใหม่อยู่มากโต๊ะกระจกกับตู้เสื้อผ้าเป็นสิ่งที่เข้าชุดกัน เธอไม่ชอบนอนบนเตียงสูงจึงขอให้คนดูแลหอพักนำเตียงออกไป และนำฟูกอัดใยมะพร้าวหุ้มฟองน้ำมาวางกับพื้นห้องแทน เดือนแรก ๆ มีเพียงหมอนและผ้าห่มผืนบาง หากอีกสองเดือนถัดไปจึงมีผ้าปูที่นอนที่เย็บเองกับมือมาผลัดเปลี่ยนได้ทุกสัปดาห์

ปลายฟูกวางโต๊ะญี่ปุ่นตัวเล็กเป็นโต๊ะทำงานและวางเอกสารบางส่วนไว้พร้อมทั้งหนังสือที่เช่ามาจากร้านเช่าหนังสือหน้าปากซอย ส่วนใหญ่แล้วเธอมักจะทำงานให้เสร็จที่ทำงานมากกว่า โต๊ะทำงานเล็ก ๆ ตัวนี้จึงใช้เพียงจดรายรับรายจ่าย วางหนังสือที่เช่ามา และสำหรับการวางแผนงานคร่าว ๆ เท่านั้น

เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ฟุ่มเฟือยเป็นอันดับหนึ่งคือโทรทัศน์ 14 นิ้ว หิวสบายที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ง่าย กับอันดับสองคือเตารีดซึ่งจะถูกใช้ในทุกวันหยุดสุดสัปดาห์เท่านั้น เพราะในวันทำงานแค่ฝารถติดมาถึงย่าน

ซานเมืองที่เธอพักอาศัยอยู่ก็เป็นเวลาเกือบจะสองทุ่ม ใช้เวลาอาบน้ำและเตรียมตัวทำงานในวันต่อไป อ่านหนังสือไปได้ไม่กี่หน้าก็ถึงเวลานอนเพื่อรับวันใหม่ที่ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ครึ่งเพื่อที่จะได้ไปทำงานให้ทัน

ดารีกายังจำตอนที่ได้รับเงินเดือนครั้งแรกได้เป็นอย่างดี เงินจำนวนไม่ถึงหมื่นแต่เธอกลับรู้สึกว่ามีมากมายเหลือเกินนั้นอยู่ในบัญชีเงินฝากของเธอ หลังจากแบ่งไปใช้หนี้ที่เกิดจากการจ่ายค่าประกันห้องพักส่วนหนึ่งก็เหลือพอจ่ายแค่ค่าเช่าห้อง ค่ากิน ค่าของใช้จำเป็นและค่ารถโดยสาร สิ้นเดือนถัดมาเธอก็เหลือเงินเพียงไม่กี่ร้อย หลังจากสองเดือนแรกที่ใช้เงินไปกับการจ่ายค่าประกันห้องพักแล้ว เงินในบัญชีที่เหลือในแต่ละเดือนก็เพิ่มมากขึ้นเป็นหลักพันจนเธอสามารถที่จะทำในสิ่งที่คิดไว้ได้ในทุก ๆ เดือน

งานที่เธอทำมักได้ของติดไม้ติดมือเป็นของใช้ เสื้อผ้า กระเป๋าและเครื่องประดับราคาไม่แพงนักแต่ก็นับเป็นของดีมีใช้ และยังมีสิทธิพิเศษที่จะซื้อหาข้าวของแบรนด์เนมในราคาพิเศษอีกต่างหาก นอกเหนือจากการทยอยเอาไปปล่อยในอินเทอร์เน็ตเป็นรายได้พิเศษ เธอก็ยังเอามาใช้เองเพื่อสร้างเสริมบุคลิกให้กับอาชีพที่ต้องพบปะผู้คนระดับสูงอยู่บ่อยครั้ง เพราะไม่ว่าจะอยากขายเพื่อให้ได้เงินสดมากแค่ไหนแต่เธอก็รู้ว่าคนสมัยนี้มักมองกันที่เปลือกนอกมากกว่า

หน้าทางเข้าศาสนสถานมีต้นไม้เขียวขจีเกาะกลุ่มกันเป็นพุ่มเตี้ย ๆ ดอกพุดตานสีชมพูเจียวกำลังออกดอกสะพรั่งชวนให้ชื่นใจเมื่อได้เห็นสุนัขหลายตัวที่มองเห็นดารีกาต่างวิ่งกรูเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงจิ้ง ๆ คล้ายกำลังพูดคุยเล่าเรื่องราวการเล่นและการทะเลาะกันให้เธอฟังจนปรากฏรอยยิ้มกว้างขวางขึ้นบนใบหน้า ท่าที่ผ่อนคลายสงบสุขดูจะขัดกับเสียงเห่าและเสียงครางออดอ้อนที่ดังขรมไปทั่ว จนเธอเดินล่องผ่านกุฏิไม้ทั้งหลาย

ไปทางด้านหลังของวัดซึ่งเป็นที่ที่เรียกกันในแถบนี้ว่า ‘ป่าช้า’

“มาแล้วหรือยายดาว วันนี้มาสายนะ” กุสุมาเอ่ยทักลูกสาวโดยไม่ได้ละมือจากงานทำข้าวต้มมัดในมือ

“รถในกรุงเทพฯ ติดชะมัดเลยคะแม่ แม่เป็นยังไงบ้างคะ”

“ก็เหมือนเดิม ดาวล่ะสบายดีหรือเปล่าลูก”

“สบายยิ่งกว่าสบายอีกคะ ตาไปไหนหรือคะ”

“อยู่ที่โบสถ์ ค่อยกับหลวงพ่อยู่ละมั้ง” ดาริกาตรงเข้าไปในส่วนที่แยกออกมาเป็นครัวติดใต้ถุนบ้านไม้เก่าคร่ำคร่าพาลางล้างมือเพื่อที่จะช่วยแม่ทำข้าวต้มมัดอย่างคล่องมือ

“ถ้าอย่างนั้นรอบแรกนี้ดาวจะเอาไปถวายหลวงพ่อนะคะแม่” น้ำเสียงแจ่มใสทำให้ผู้เป็นแม่อมยิ้ม

“ได้สิ คงเสร็จก่อนฉันเพลพอดี” กุสุมามองใบหน้าเรียวซูบของลูกสาวอย่างเอ็นดู

“แล้วแม่จะไม่ไปวัดกับดาวหรือคะ” ผู้เป็นแม่ก้มหน้าซ่อนความรู้สึก แต่ก็ยากจะซ่อนให้พ้นจากสายตาของดาริกาได้

“มีใครค่อนข้างอะไรแม่อีกหรือคะ” แม่ดาริกาจะเป็นคนใจเย็นและอารมณ์ดี หากแต่จริงแล้วมีนิสัยที่ไม่ยอมใคร และมีความมุ่งมั่นสูงชัดกับท่าที จนเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกผู้ทุกคนแถบนี้ตั้งแต่ยังเป็นเพียงเด็กหญิงปกติแล้วดาริกาจะหาเรื่องสนุกมาเล่นได้เสมอ หากแต่ถ้าเจอสิ่งที่ไม่พอใจหรือเจ้าตัวคิดว่าไม่ยุติธรรมเด็กคนนี้ก็จะเป็นคนแรกที่พูดตรงประเด็น และไม่กลัวเกรงใครเลยด้วยซ้ำแม่แต่กับเธอเอง จนหลาย ๆ คนที่ได้รู้ฤทธิ์ถึงกับหัวสั่นหัวคลอน

“ไม่มีอะไรหรอกลูก ก็เรื่องเดิม ๆ คนมีปากก็พูดกันได้เรื่อย”

“ไม่จบไม่สิ้นสักทีสินะ อย่าให้ได้ยินถึงหูดาวละกัน” การที่แม่ของเธอ

อุ้มท้องโตชมซานกลับมาอยู่กับตาซึ่งเป็นสัปเหร่อที่ควบตำแหน่งมัคนายก ทำให้เป็นขี้อากชาวบ้านแถบนี้ไม่วายเว้น ตั้งแต่เด็กจนโตดูเหมือนว่าเธอจะเป็นตราบาปที่ตอกย้ำความพ่ายแพ้ต่อเกมชีวิตของกุสุมา

“ช่างเขาเถอะลูก เรารู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็พอแล้ว”

แม่ไม่เคยปิดบังอะไรเธอเลย ดังนั้นดาริกาจึงรับรู้ความเป็นมาของตัวเองเป็นอย่างดี พ่อของเธอเป็นผู้ชายเจ้าชู้หาตัวจับยาก และสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แม่ของเธอจนยากจะทำใจได้ โบหย่าที่แม่เคยนำมาให้เธอ ดูระบุชื่อนามสกุลของพ่อที่มียศเป็นตำรวจชั้นประทวน พร้อมกับเล่าให้ฟังถึงความเจ็บช้ำที่เคยได้รับรวมไปถึงการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวที่สุดในชีวิตของลูกผู้หญิงคนหนึ่งที่จะอุ้มท้องกลับมายังบ้านเดิมโดยไม่ยอมร้องขอต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น จึงไม่แปลกที่ดาริกาจะรู้สึกเป็นอริกับชีวิตคู่จนทำให้ฝังใจว่าความรักแบบหนุ่มสาวนั้นไม่มีอยู่จริง

แม้ตอนนี้เธอจะรู้ว่าพ่อได้แต่งงานใหม่และมีลูกใหม่อีกทั้งยังเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานได้เลื่อนขั้นเป็นตำรวจชั้นผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกเฉยชานั้นลดน้อยลง สำหรับเธอแล้ว พ่อเป็นอะไรที่ห่างไกลจนเกือบจะไม่เคยนึกถึงเลยด้วยซ้ำ อีกทั้งทางฝ่ายนั้นก็ไม่เคยดูดำดูดีทางนี้เลย แม้แต่น้อย แม้แต่ส่งเสียสักบาทสักสตางค์ก็ไม่มีมาให้เห็นเสียด้วยซ้ำไป

“ได้ข่าวมาว่ายายรุ่งน้องสาวลูกจะแต่งงานอีกเดือนสองเดือนข้างหน้า” แม้จะดูเหมือนว่าแม่ของเธอจะทำใจได้แล้วแต่เมื่อมีอีกาคาบข่าวในนามของผู้หวังดีแต่ประสงค์ร้ายมาคอยตอกย้ำทำให้ทั้งเธอและแม่ต้องพลอยรับรู้เรื่องราวของทางโน้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ว่าที่เจ้าบ่าวรวยมากเป็นถึงลูกชายรัฐมนตรี พ่อดาวก็เห่อว่าที่ลูกเขยน่าดู ดาวล่ะเมื่อไหร่จะแต่งงานสักที แม่อยากอุ้มหลานแล้วนะ” เสียงเรียบ ๆ ของกุสุมาเล่าให้ฟังเรื่อย ๆ และลงท้ายถามลูกสาวในเชิงเย้า

“อ้าว...ไหงวกกลับมาที่ดาวละแม่”

“ยี่สิบหกย่างยี่สิบเจ็ดเข้าไปแล้วนะ ฟงแฟนนะมีกับเขาบ้างหรือยัง”

“โธ่แม่! ผู้ชายสมัยนี้หาดียากจะตายไป อีกอย่างคนรวย ๆ หล่อ ๆ ดี ๆ เขาก็คงไม่เหลือมาถึงดาวแล้วละ ที่พอมากะลืมหัดเลี้ยวอยู่บ้างก็มี แฟนมีลูกมีเมียกันแล้วทั้งนั้น แล้วเรื่องอะไรดาวจะไปยุ่งด้วย ดาวนะไม่ อยากให้ครอบครัวไหนต้องมาแตกแยกเหมือนครอบครัวเราเพราะดาว หรอกนะ สงสัยว่าจะขึ้นคานแล้วละแม่” คำพูดโต้ง ๆ ตรงไปตรงมาของ ลูกทำเอากุสุมาหัวเราะคิก

“ให้มันจริงเถอะ พูดอย่างนี้อีกไม่กี่ปีก็มีลูกมีเต้า”

“แต่ไม่ใช่ดาวแน่นอน ถ้าดาวจะแต่งงานนะขอแค่รวยมาก ๆ ก็พอ แล้ว แม่กับตาจะได้สบายสักที”

“อ้าว! ต้องดูให้ดีดูคนที่เรารักสิลูก”

“ความรักเนี่ยนะ” ดาริกาหัวเราะหึ ๆ ตามประสาคนที่ไม่เชื่อใน ความรัก ก็เพราะว่าประสบการณ์ที่แม่ได้พบเจอมาต่อให้อยากฝันเฟื่อง แค่นั้นก็ต้องถูกกระชากให้มารู้ความเป็นจริงอยู่ดี

แม่จะต้องตกเป็นขี้ปากของชาวบ้านร้านตลาดแต่ดาริกาก็เป็นหนึ่งใน ความภาคภูมิใจของกุสุมาผู้เป็นแม่และทศผู้เป็นตา ดาริกาเป็นเด็กดี เชื่อฟังแม่และตาแล้วยังเติบโตขึ้นมาอย่างกล้าแกร่ง ทุนเรียนดีที่ได้รับทุก ปีทำให้การศึกษาระดับมัธยมของดาริกาเป็นไปอย่างราบรื่นแม้ชีวิตความเป็น อยู่จะค่อนข้างแร้นแค้น บางครั้งต้องอดมื้อกินมื้อ อาศัยข้าววัดเพื่อ ประทับชีวิต เคยแม่แต่กินข้าวคลุกเกลือ ความลำบากเลือดตาแทบกระเด็น ของคนในครอบครัวทำให้ดาริกาตั้งปณิธานไว้ในใจว่าจะพยายามเก็บเงิน เก็บทองให้มากที่สุดเพื่อแม่และตาผู้เป็นที่รักของเธอ

ในวัยเด็กของดารีกา นั้นเธอนับเป็นเด็กที่แปลกในสายตาของใครหลาย ๆ คน และมีอะไรบางอย่างที่เรียกได้ว่า 'เอาเรื่อง' อาจจะเป็นเพราะความคิดอ่านที่แปลกและท่าทีที่มันอกมันใจไม่สนใจแม้ใครจะล้อเลียนว่าเป็นหลานสัปเหร่อที่ต้องคลุกคลีตีโมงกับศพ

บ้านของดารีกาเป็นสถานที่ที่ที่น่ากลัวจนยากที่จะมีเด็กคนไหนไปเยี่ยมเยียน เธอจึงมีเพื่อนน้อยจนแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีเลย เพราะบ้านของเธอตั้งอยู่ในบริเวณวัดและที่สำคัญอยู่ในป่าช้า มีหน้าซ้ำตัวบ้านที่เป็นไม้ยกใต้ถุนสูงยังทำจากฝาโลงเก่าที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว แม้ใครก็ตามที่เคยไปเยี่ยมเยียนถึงบ้านก็ต้องรู้สึกขนลุกและสยดสยองอยู่บ้างเมื่อรับรู้ว่ฝากระดานและพื้นไม้ที่เหยียบลั่นเคยเป็นฝาโลงมาก่อน เพื่อนที่ดารีกาสนิทที่สุดกลับเพิ่งมีเมื่อได้มาเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย

แม่ของดารีกาเป็นลูกสาวคนเดียวของสัปเหร่อทศหรือมีคณาภทศตามแต่ใครจะเรียก ส่วนผู้เป็นยายนั้นตายเสียตั้งแต่ดารีกายังไม่เกิด ดารีกาเป็นหลานสาวที่ซุกซนแก่นแก้วไม่กลัวผู้ใด มีหน้าซ้ำยังภาคภูมิใจในตระกูลสัปเหร่อเป็นอย่างยิ่ง

'ถ้าไม่มีสัปเหร่อ ศพบูยา ตาทวดของคนในหมู่บ้านก็คงกองอืดคาบ้าน ไม่มีใครมาช่วยทำช่วยจัดแจงให้ ไม่มีใครช่วยเผาผี ถือว่าเราทำบุญช่วยเหลือทั้งคนตายทั้งคนเป็น ใครมีน้ำใจก็ให้เงินให้ทองมาบ้างใครไม่ให้ก็ไม่ใช่ไรถือว่าทำบุญไป ยังไงเราก็อาศัยข้าววัดกิน ข้าวชาวบ้านทั้งนั้นตอบแทนบุญคุณกันไป' ตาทศของดารีกาทั้งสองทิ้งพูดด้วยความภาคภูมิใจจนเธอจำขึ้นใจ

อาชีพนี้ไม่ได้ร่ำรวยอะไรเนื่องจากนาน ๆ จึงจะมีงานให้ทำเพราะเป็นเพียงวัดเล็ก ๆ ทำให้อาจจะต้องอดมื้อกินมื้อไปบ้าง ทั้งแม่และตาต่างก็เป็นคนใจบุญสุนทาน และความที่เป็นคนใจบุญนี่เองทำให้เมื่อมีใครให้वान

สิ่งใดก็มักจะเดินทางไปช่วยอยู่เสมอ จนเป็นที่รักของบุคคลทั่วไปในตัวอำเภอ แต่เมื่อมีคนรักก็ต้องมีคนเกลียดชังริษยา เรื่องราวของกุสุมากลายเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ไปหลายปี และยังมีกระแสไม่จบไม่สิ้นตามประสาสังคมที่อยากจะหาเรื่องตื่นเต้นมานินทาได้สนุกปากเท่าเรื่องนี้

ความคับแค้นใจที่เกิดจากการถูกล้อเลียนที่บ้านอยู่ในป่าช้าหากินกับศพยังไม่เท่ากับความหิวโหยที่ชวนให้เข็ดหลาบ ตาของดารีกาพูดกรอกหูอยู่เสมอในเรื่องที่อยากให้ดารีกาเรียนสูง ๆ เพื่อที่จะได้ทำงานดี ๆ จะได้ไม่ต้องลำบากเหมือนบรรพบุรุษ และดารีกาก็ไม่ทำให้ผิดหวังเพราะหลานสาวสามารถทำงานไปส่งเสียตัวเองเรียนจนจบชั้นปริญญาตรี

ด้วยความที่อยู่ใกล้วัดตั้งแต่เกิด ความคิดความอ่านของดารีกาจึงเรียกได้ว่าไม่ธรรมดา ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้ ดารีกาเห็นคนตายมาเป็นร้อย ๆ คน บางศพยังช่วยตาจัดทำให้ด้วยซ้ำไป ตาทศทั้งสอนทั้งสั่งให้ดารีกาเข้มแข็งเสียยิ่งกว่าที่เคยสอนส่งลูกสาว อุบัติเหตุชีวิตของกุสุมายิ่งทำให้ตาทศถ่ายทอดวิทยายุทธ์ทางชีวิตให้แก่ดารีกาจนหมดเปลือก ให้รู้เท่าทันโลกรู้เท่าทันคน ยิ่งหลังจากที่ดารีกาได้งานมีเงินซื้อข้าวของเครื่องใช้ไฟฟ้ามาใส่บ้าน ตาทศยิ่งรับรู้ข่าวสารมากกว่าเดิม

‘คนน่ากลัวกว่าผีเสียอีกวะ สักวันถ้าข้าตายไปเอ็งก็ต้องดูแลแม่ดูแลตัวเอ็งเองให้ดีรู้ไหมนั่งดาว’

‘แหมตา...อย่างตาน่ะไม่ตายง่าย ๆ หรอก หนึ่งเหนียวออกขนาดนี้’ ผู้เป็นหลานอมยิ้มทะเล้นตอบ

‘เออ สมพรปากดี ๆ ของเอ็งเถอะ คนเราเกิดมาก็ต้องตายทุกคน การเกิดการตายเป็นเรื่องธรรมดาโลก’

‘ดาวรู้แล้วน่า ทุกวันพระดาวก็นั่งฟังธรรมฟังเทศน์ งานศพทุกครั้งที่ตาเป็นสัปเหร่อก็มีเทศน์เรื่องความตาย ดาวก็คิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา’

จะตายไป เกิดมาก็ต้องตายกันทุกคน และเดี๋ยวก็คงได้เจอกันบนสวรรค์ไง' ตาทศฟังหลานลากเสียงยาวลื้อแล้วให้หัวเราะเหอะ ๆ อย่างอารมณ์ดี

หลานสาวที่ดูจะเข้มแข็งและเฉลียวฉลาดทันคนมากกว่าลูกสาว ชวนให้รู้สึกโล่งใจเสียยิ่งกว่าสิ่งใด ลูกสาวเจ็บเข้ามาพอที่ไหนจะไม่เข้าใจ ตามเป็นไม่มี น้ำตาของลูกเหมือนกรวดที่รดหัวใจพ่อฉันใดก็ฉันนั้น หากแต่ ตาทศรู้ว่าทุกคนต่างมีกรรมเป็นของตัวเอง ธรรมะคือยาดีที่ใช้รักษาแผลใจ ให้ลูกสาวและตัวของตาทศเอง และจากกรรมดีที่ตาทศกับกุสุมาสั่งสมมา ตลอดเพื่อช่วยกันกล่อมเกลาดาริกา ตาทศจึงเชื่อว่าสักวันหนึ่งดาริกาจะ ได้รับสิ่งที่ดีงามจนเขาและลูกสาวจะไม่ต้องอายุใครอีกต่อไป

ประกายดาวชะเง้อมองไปที่ทางออกผู้โดยสารขาเข้าประเทศที่มี ผู้คนหลายชาติหลายภาษาทยอยเดินกันออกมา แม้จะอายุห้าสิบเจ็ดปี แต่ใคร ๆ ต่างบอกว่าเธอยังดูเหมือนอายุสามสิบปีปลาย ๆ ทำให้คนสวย เสมอยิ้มกริ่มได้ทุกครั้ง แม้จะรู้ว่าบางคนก็พูดไปตามมารยาทเท่านั้นก็ตาม ผมที่ไม่มีสีขาวยเลยสักเส้นเพราะการทำสีผมและบำรุงอย่างดี การชอยผม สั้นก็ทำให้บุคลิกที่กระฉับกระเฉงอยู่แล้วนั้นน่ามองไม่เสื่อมคลาย ริวรอย ของวัยมิได้ทำลายความมั่นใจที่ยังมีอยู่เดิมกลับยิ่งเสริมสร้างความภาคภูมิใจที่ ชีวิตประสบความสำเร็จอย่างทีนี้ก็นั่น

...ลูกแม่...ลูกผู้เพอร์เฟกต์ของแม่!

มือข้างที่ถูกกุมกระชับแน่นนั้นขยับอย่างยินดีเมื่อมองเห็นร่างคุ่นตา ของลูกชาย หม่อมหลวงจันทรกานต์ นวรัตน์ เดินฝ่าฝูงชนตรงมายังพ่อ และแม่ที่จ้องมองมาอย่างภาคภูมิใจ

“คุณชายคะ ลูกมาแล้วค่ะ”

“ครับ” ผู้ชายที่ยืนอยู่เคียงข้างใส่ชุดสูทเนื้อดีหูเรียบเนียบเช่นเคย

ผมสี่เทาที่ขึ้นแชมสองข้างหูยิ่งเสริมบุคลิกให้ดูน่าเกรงขาม รอยยิ้มละไม และดวงตาที่เหลือบมองท่าที่ยินดีของภรรยายังคงเปี่ยมไปด้วยแววของความรื่นรมย์เอ็นดูและรักใคร่

หม่อมหลวงจันทรภานต์ นวรัตน์ ดูโดดเด่นสมใจประกายดาวผู้เป็นแม่ด้วยบุคลิกและหน้าตาที่เลิศล้ำเกินชายใด ผิวที่เนียนละเอียดเหมือนแม่ แต่ขาวเกือบเท่าพ่อยิ่งขับให้หน้าตาคมส่นนั้นน่ามอง รูปหน้าที่ละม้ายผู้เป็นพ่อจนแทบไขกพิมพ์เดียวกันมายิ่งทำให้ประกายดาวเป็นปลื้ม มีเพียงดวงตาที่สวยงามของเธอเท่านั้นที่เมื่อมาอยู่บนใบหน้าของลูกชายแล้วยิ่งทำให้สาว ๆ ที่เห็นแทบจะเป็นลม เพียงรอยยิ้มที่ส่งมาให้ผู้เป็นมารดา ก็เพียงพอที่จะทำให้ทุกสายตาลอบมองอย่างอดไม่ได้

“ลูกใครหนอ พ่อแม่ช่างปั้น” วาจาเกินหญิงนั้นจะมาจากปากใครไปไม่ได้ นอกจากประกายดาว แขนที่อ้ากว้างกอดรับลูกชายที่แทบจะรัดร่างแม่ให้จมไปกับตัว

“คิดถึงจังเลยครับคุณแม่”

“แม่อีกคิดถึงลูกจ่ะ” ประกายดาวถอนหายใจสะอื้นอย่างสุดเวอร์
...ใครจะมาหล่อ การศึกษาเลิศ รวยล้นฟ้าเท่าลูกของเธอไม่มีอีกแล้ว ไหนจะดีกรีจบปริญญาโทจากฮาร์วาร์ดตั้งแต่อายุเพียงยี่สิบสามปีนี้อีกเล่า ช่างสมใจแม่นักลูกเอ๊ย ลูกรัก ลูกบังเกิดเกล้าของแม่...

ผู้เป็นลูกเฝ้าเข้ากอดหลวม ๆ กับพ่อที่ตบปาลูกเบา ๆ เพียงสองที ก่อนจะอมยิ้มยกลูกให้ภรรยาชื่นชมจนสมรัก สามคนพ่อแม่ลูกพากันเดินตามคนขับรถที่เข็นกระเป๋าใบใหญ่หลายใบไปยังรถเบนซ์คันงาม

“นี่ถ้านมพรยังอยู่บ้านนี้คงนำหน้าตาไหล และคงชื่นใจที่ลูกกลับมาอยู่บ้านเราเมืองเราสักที” ประกายดาวเอ่ยถึงนมพรแม่หม่อมแก้วแห่งหม่อมราชวงศ์จันทรภานุ นวรัตน์ ที่ได้ลาโลกไปอย่างสงบเมื่อหลายปีก่อนด้วย

โรคชรา ก่อนจะถามถึงความต้องการที่จะแยกตัวไปอยู่คอนโดมิเนียม
ริมน้ำอย่างไม่ค่อยชอบใจนัก

“ว่าแต่จันทร์กานต์จะไปอยู่คอนโดฯ จริง ๆ หรือลูก อยู่อย่างนั้นจะ
สะดวกสบายอะไร สู้อยู่บ้านเราไม่ได้สักนิด”

“ผมอยู่คอนโดฯ จนชินแล้วครับคุณแม่ อีกอย่างอาจจะมีปาร์ตี้บ่อย ๆ
ผมเกรงว่าจะไปรบกวนท่านปู่กับหม่อมย่าที่วังนะครับ”

“แหม...แต่แม่ว่า...”

“ปล่อยลูกเถอะประกายดาว คนหนุ่ม ๆ ก็อย่างนี้ละอยากมีอิสระ
ยิ่งเด็กสมัยนี้แล้วด้วย”

“ฮั่นแน่! หรือว่าลูกมีแฟนแล้ว เอ...หรือว่าจะเปลี่ยนสาว ๆ มาคง
เป็นว่าเล่นเหมือนสมัยคุณพ่อยังหนุ่ม ๆ แม่รับได้นะถึงจะไม่ซ้ำหน้ากันก็
เถอะ” ประกายดาวกล่าวอย่างใจสปอร์ตสุด ๆ

“อ้าว...ไหนเป็นไงไปละ เล่นเผลอกันเองเสียแล้ว” คุณชายจันทร์อุทาน
ลั่นพลางหัวเราะ

“ไม่ใช่หรอกครับ ผมแค่อยากอยู่คนเดียวสักพัก ไม่แน่ถ้าไม่สะดวก
จริง ๆ ก็อาจจะย้ายกลับไปอยู่ในวังก็ได้ครับคุณแม่”

“เอาเถอะ ๆ ยังไงเสียคอนโดฯ เก้าของแม่ก็ยิ่งว่างอยู่ ดีเหมือนกัน
อยู่แถวนั้นก็ใกล้วัง ใกล้ตึกนวรรตน์ไปทำงานสะดวก แล้วว่าง ๆ แม่จะไป
นอนค้างด้วยก็แล้วกันนะ”

“ครับคุณแม่”

“พ่อด้วย แม่ไปไหนพ่อไปด้วย” คุณชายจันทร์รีบเสนอตัวตามประสา
สามีคนดีที่ติดภรรยายิ่งกว่าสารเสพติดใด ๆ ในสามโลก

หม่อมหลวงจันทร์กานต์อมยิ้มกับความรักที่พ่อและแม่มีให้แก่กัน
ที่นานวันก็ไม่รู้จักคำว่าจืดจาง สักวันหนึ่งเถอะ หากเขาพร้อมที่จะสละ

ชีวิตสดใสเมื่อไหร่ ผู้หญิงที่เขาจะแต่งงานด้วยจะต้องเป็นคนที่เขารักและรักเขา พอ ๆ กับที่พ่อกับแม่ของเขารักกัน ทว่าตอนนี้อายุเขาเพิ่งจะยี่สิบสามปี ดูจะน้อยเกินไปที่จะคิดไปไกลถึงเรื่องนั้น การงานต่างหากที่เป็นสิ่งที่เขาต้องการทำให้ประสบความสำเร็จพอ ๆ กับที่คุณชายจันทร์พ่อของเขาเคยทำมา

ตั้งแต่เล็กจนโตทั้งแม่และพ่อต่างก็ให้การสนับสนุนเขาในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการศึกษา ไม่เว้นแม้แต่ด้านกีฬาที่มารดาชื่นชอบ จึงไม่แปลกที่เขาจะชอบไปด้วย ตลอดชีวิตมานี้ไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะไม่ได้ในสิ่งที่อยากได้ จวบจนบัดนี้แม้แต่การศึกษาก็สามารถจบได้ตามที่หวัง ขึ้นต่อไปก็คงเป็นความสำเร็จทางด้านหน้าที่การงานที่คงจะไขว่คว้ามาได้ไม่ยากเช่นกัน...

“พรุ่งนี้ญาติ ๆ นัดกันว่าจะมากินข้าวที่วัง ต้อนรับลูกด้วยใจจันทร์กานต์ เพราะฉะนั้นอีกสักสองสามวันค่อยย้ายไปอยู่คอนโดฯ นะลูก”

“ได้ครับ แต่ใครมาบ้างหรือครับคุณแม่”

“ก็มีพระญาติทางฝ่ายท่านปู่กับหม่อมย่านะ ครอบครัพลุงแดนดิน อ้อ...หม่อมหลวงจักรพัฒน์ก็มาด้วยนะ คงมาพร้อมภรรยาเขาละ ลูกคงจำได้ที่เคยไปพักกับลูกอยู่เกือบปี”

“อ้อ...” หม่อมหลวงจันทร์กานต์ตอบรับได้เท่านี้ก็เงียบไป

ทำไมเขาจะจำไม่ได้ในเมื่อ พิชญาหรือชಾಯ่า ภรรยาของหม่อมหลวงจักรพัฒน์เคยมีที่ท่าต่อเขามาก่อน พิชญาไปเรียนด้านเลขานุการที่อเมริกา และได้เจอกับเขาในงานประจำปีของสถานทูตไทยประจำประเทศสหรัฐอเมริกา ทว่าในตอนนั้นเขามุ่งมั่นกับการเรียนมากกว่าที่จะสนใจในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ จึงทำเป็นเฉยเสียตามบุคลิกที่นิ่งเงียบอยู่เป็นนิจจึงทำให้เห็นห่างกันไปมิได้สานต่อจนลึกซึ้งเท่าที่ควร

ฝ่ายนั้นจึงใช้ความสวยสดใสเป็นทางไปสู่ญาติผู้พี่ของเขาที่มีท่าที่

เอื่อมากกว่า บวกกับความคิดถึงบ้านของหม่อมหลวงจักรพัฒน์ที่เพิ่งเดินทางจากบ้านมาเรียนที่อเมริกา จึงทำให้ทั้งคู่กลายเป็นคู่ควงที่แน่นหนึบชนิดที่เขาต้องพูดตรง ๆ กับหม่อมหลวงจักรพัฒน์ถึงความไม่เหมาะสมในการแต่งกายน้อยชิ้นของพิชญาเมื่อครั้งที่หญิงสาวมาค้างอ้างแรมที่บ้านพักซึ่งสองหนุ่มอาศัยร่วมกัน โดยเดินร่อนไปทั่วส่วนกลางท่ามกลางอุณหภูมิอุ่นสบายที่เกิดจากฮีตเตอร์ภายในบ้าน

ทั้งที่ความจริงแล้วหม่อมหลวงจันทรกานต์และหม่อมหลวงจักรพัฒน์มีความสนิทชิดเชื้อกันในระดับหนึ่ง อีกทั้งตัวหม่อมหลวงจักรพัฒน์นั้นก็มีอุปนิสัยที่ค่อนข้างอ่อนโยน ใจเย็น น่าจะอยู่ร่วมกันได้ไม่ยาก หากเมื่อมีตัวแปรเป็นสาวสวยที่เอกซ์และเช็กซีเช่นนี้ ทั้งสองหนุ่มจึงตัดสินใจแยกกันอยู่ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งกันทั้งสองฝ่าย

ข่าวการแต่งงานของทั้งคู่เมื่อปีกลายไม่ได้ทำให้เขาแปลกใจสักเท่าใด ทว่าข่าวการป่วยไข้ด้วยโรคหัวใจอย่างเฉียบพลันของหม่อมหลวงจักรพัฒน์ต่างหากที่ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเห็นใจญาติผู้พี่คนนี้ ความร้อนแรงเต็มไปด้วยไฟชีวิตอันโชติช่วงของพิชญาดูจะแตกต่างกันสุดขีดเกินไปเมื่อเทียบกับความเย็น สงบเสียบ และอ่อนแอของหม่อมหลวงจักรพัฒน์ หากไม่เรียกว่าเป็นการแข่ง เขาก็อดคิดไม่ได้ว่าคู่นี้คงไปกันไม่ตลอดรอดฝั่งเป็นแน่

“จันทรกานต์รู้จักพิชญาไหมลูก”

“เคยคุยกันนิดหน่อยครับคุณแม่”

“ดีแล้วอย่ารู้จักมากเป็นดี ผู้หญิงคนนี้เหมือนน้ำมัน แค่จุดไฟหน่อยเดี๋ยวก็ติดพริบ ไม่รู้ว่าคุณจักรจะรังไว้ได้สักกี่น้ำกัน”

หม่อมหลวงจันทรกานต์ลอบยิ้ม แม่ของเขายังคงมีนิสัยเหมือนเดิมอย่างไม่มีผิดเพี้ยนไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี วาจาที่ไม่เคยลดเลี้ยวให้ต้องครุ่นคิดทุกสิ่งล้วนตรงไปตรงมา และเขาเองก็คงได้นิสัยเช่นนี้มาจากแม่มิใช่น้อย

ดาริกา...หลานสาวสัปเหร่อตบะกล้า ผู้ยึดมั่นในคาน
และมองเห็นเงินเป็นสรวงกลับต้องมาสะดุดหัวใจตัวเองจนหัวทิ่มหัวตำ
เมื่อได้พบกับพระจันทร์ผู้เลอเลิศ และสุดแสนจะเพอร์เฟกต์

อย่าง หม่อมหลวงจันทร์กานต์ นวรัตน์
ลูกชายหัวแก้วหัวแหวน ผลผลิตที่เกิดจากความตั้งใจของประกายดาว
ผู้เป็นเจ้าของทุกสถาบัน ที่ยังคงความเชี่ยวชาญ
แซบ ช่า และเจ้าแผนการไว้อย่างเหนียวแน่น

แผนการดาวอมจันทร์จะสร้างความปั่นป่วนจนถึงใจแค่ไหน
แม้แต่ เจ้าที่เจ้าทางเจ้าป่าเจ้าเขาเจ้าทุ่งเจ้าท่าก็ยังไม่อาจจะคาดเดาได้

ชะรอยว่า...พ่อยอดชมองอิม
พ่อขุนหนังสือกรอกรูปกริบคนนี้จะป็นเนื้อคู่ชะละมัง

หมวดนวนิยาย

www.happybanana-online.com
ILLUST : ไอลารัตน์ สุวรรณเมธิกุล